



ří“, protože už všechny od svých bratru nebo bratrance věděly, že den předtím potkal generála — přes jeho hrdinský odpor — osud přemožených a že se vrátil domů otrhaný a v žalostném stavu.

V mnohonásobném ohni těchto pohledů se Janek, ačkoliiv žádny styděl, začervenav až po uši; jeho pýcha muže a vůdce trpěla strašnou tou porážkou a tím přechodným pádem, a bylo to ještě daleko horší, když na něho jeho přítelkyně Marie Cinkalová vrhla pohled plný zoufalé něhy, pohled ztrápený, úzkostlivý, vlhký a vřelý, který výmluvně svědčil o její úcasti s jeho neštěstím a o lásce, kterou navzdory všemu chovala pro vyvoleného svého srdce.

Vzdor těmto nepochybným známkám sympatiie však Janka nepotěšil; chtěl se za každou cenu ospravedlnit v očích své přítelkyně; opustiv skupinku, odtáhl Cinkala stranou a ptal se ho mezi čtyřma očima:

„Vyložils to aspoň všechno svý sestře?“

„No bodejť“, ujistil ho Cinkal. „Rozbřečela se vzteky a povídala, že kdyby se jí byl Třasovička dostal do ruky, tak mu vyškřábala oči.“

„Řekls jí, že jsem to udělal, abych vysvobodil Hejla, a že kdybyste sebou byli trochu víc hodili, tak by mě nebyli chytlii?“

„To se ví, že jsem jí to řekl. A řekl jsem jí taky, že za celou tu dobu, co té tam mydlii, jsi neukáp ani slzičku a žes jim nakonec ukázal

zadnici. Panečku, ta ti mě poslouchala, člověče! Nechci nic říkat, víš, ale ta naše Marie je do tebe celá pryč! Dokonce mi říkala, abych ti dal pusu, ale mezi náma, chápeš, mezi chlapama se to nedělá, vypadá to tak pitomé, ačkoliiv bych to jinak ze srdce rád udělal; člověče, když jsou ty ženský zamilovaný... Jo a taky mi povídala, že když bude mít příště čas, pokusí se jít za náma, pro případ, že by tě zase zajali, aby ti ty knoflíky přišla.“

„To teda nezajmou, sakra, to teda ne!“ poznamenal Janek, nic méně dojatý. „Ale řekni jí, že až zase půjdu na jarmark do Vercel, tak jí přinesu perník, a ne nějakej nanicovatej perníček, ale pořádněj velkéj perník za šest sou, víš, s dvouřádkovým nápisem.“

„To bude mít Marie radost, až jí to řeknu, člověče“, ujistil ho Cinkal, který si s pohnutím uvědomil, že sestra se s ním vždýcky dělí o moučník.

Dokonce se i prozradil, když v návahu šlechtnosti dodal: „Můžeme ho třeba sníst všichni společně.“

„No dovol, já ho nekoupím ani pro tebe, ani pro sebe, ale pro ni!“

„No jo, no jo, já vím, já jenom, kdyby ji napadlo, že to tak uděláme!“

„Ale stejně...“ dodal zamýšleně Janek, a protože se shora rozezvučely zvony, vešli s ostatními do kostela.

Když se každý usadil na své místo, totiž na místo, které mu bylo po víceméně dlouhých debatách přisouzeno s ohledem na slušnost, osobní statečnost a sílu pětí (přičemž se za nejlepší místa považovala ta, která byla nejbliž holčičích lavic), vytáhl z kapes tu růženic, tu misál či svatý obrázek, aby „to vypádal slušně“.

Jako všichni ostatní, vytáhl i Janek z kapsy kabátu starou mešní knížku v ohmatané kožené vazbě a s obrovskými písmeny, dědicví po slabozraké prateřě, a nazdařbůh jí otevřel, aby taky vypádal slušně a nedalo se mu celkem nic vyčítat.

Protože nebyl nijak zvědavý na kázání, obrátil svou knížku vzhůru nohama a civěje tupě na obrovskými písmeny vysázený latinský text svatebního obřadu, který ho nechával naprosto chladným, přemýšlel o tom, co dnes večer navrhne svým vojáčkům, protože tušil, že ti zatracení bambulové jako obvykle na nic nepůjdu a nechají zase na něm, aby rozhodl, jak je třeba čelit nebezpečí, které jim všem více či méně hrozí.